

Сборник съдебна практика

Дело C-101/16

SC Paper Consult SRL
срещу
Directia Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca
и
Administrația Județeană a Finanțelor Publice Bistrița Năsăud

(Преюдициално запитване, отправено от Curtea de Apel Cluj)

„Преюдициално запитване — Данъчни въпроси — Данък върху добавената стойност (ДДС) — Директива 2006/112/ЕО — Право на приспадане — Условия за упражняване — Член 273 — Национални мерки — Борба срещу измамите и избягването на плащане на данъци — Фактура, издадена от данъкоплатец, обявен за „неактивен“ от данъчната администрация — Опасност от измама — Отказ на правото на приспадане — Пропорционалност — Отказ да бъдат взети предвид доказателствата за липса на измама или на данъчна загуба — Ограничаване във времето на действието на решението, което бъде произнесено — Липса“

Резюме — Решение на Съда (втори състав) от 19 октомври 2017 г.

1. *Хармонизация на данъчните законодателства — Обща система на данъка върху добавената стойност — Приспадане на данъка, платен за получена доставка — Национална правна уредба, която изключва правото на приспадане при сделка, сключена с обявен за неактивен данъкоплатец — Задължения на данъчнозадълженото лице — Проверка в оповестения списък на данъкоплатците, обявени за неактивни от администрацията по приходите — Системен и окончателен отказ на право на приспадане, без да се осигури възможност за представяне на доказателство за липса на измама или на данъчна загуба — Недопустимост*

(Директива 2006/112 на Съвета, изменена с Директива 2010/45)

2. *Преюдициални въпроси — Тълкуване — Действие във времето на тълкувателните съдебни решения — Обратно действие — Ограничаване от Съда — Условия — Добросъвестност на заинтересованите среди — Изисквания — Наличие на извънредни обстоятелства*

(член 267 ДФЕС)

1. Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, по силата на която правото на приспадане на данъка върху добавената стойност се отказва на данъчнозадължено лице с мотива, че стопанският субект, който му е доставил услугата срещу фактура, в която са начислени поотделно разходът и ДДС, е бил обявен за неактивен от данъчната администрация на държава членка, като тази декларация за неактивност е публична и достъпна в интернет за

всяко данъчнозадължено лице в тази държава, когато отказът на такова право на приспадане е системен и окончателен и не допуска представянето на доказателство, че не е налице измама или загуба на данъчни приходи.

Съгласно член 273, първа алинея от Директива 2006/112 държавите членки могат да наложат други задължения, наред с предвидените в тази директива, ако считат това за необходимо с оглед правилното събиране на ДДС и предотвратяването на данъчните измами.

Мерките, приети от държавите членки, не трябва обаче да излизат извън необходимото за постигането на такива цели. Поради това те не могат да бъдат използвани по такъв начин, че систематично да поставят под въпрос правото на приспадане на ДДС, а следователно и неутралитета на ДДС (решения от 21 март 2000 г., *Gabalfriša* и др., C-110/98—C-147/98, EU:C:2000:145, т. 52 и от 21 юни 2012 г., *Mahagében* и *Dávid*, C-80/11 и C-142/11, EU:C:2012:373, т. 57).

Нееднократно Съдът се е произнасял, че данъчната администрация не може да налага на данъчнозадълженото лице да извършва комплексни и задълбочени проверки по отношение на своя доставчик, като с това на практика посочената администрация прехвърля собствените си контролни задължения върху данъчнозадълженото лице (вж. в този смисъл решения от 21 юни 2012 г., *Mahagében* и *Dávid*, C-80/11 и C-142/11, EU:C:2012:373, т. 65 и от 31 януари 2013 г., „*Строй транс*“, C-642/11, EU:C:2013:54, т. 50).

Напротив, не е в противоречие с правото на Съюза да се изисква от стопанския оператор да вземе всички мерки, които могат разумно да се искат от него, за да се увери, че осъществяваната от него доставка не го довежда до участие в данъчна измама (вж. в този смисъл решения от 27 септември 2007 г., *Teleos* и др., C 409/04, EU:C:2007:548, т. 65 и 68 и от 21 юни 2012 г., *Mahagében* и *Dávid*, C-80/11 и C-142/11, EU:C:2012:373, т. 54).

Разглежданата в главното производство национална правна уредба не прехвърля върху данъчнозадълженото лице контролните действия, които са задача на администрацията, а уведомява последното за резултата от административно разследване, от което е видно, че обявеният за неактивен данъкоплатец вече не подлежи на контрол от компетентната администрация, защото не е изпълнил законоустановените си задължения за деклариране или защото е декларирал идентификационни данни за седалището на дружеството, които не позволят на данъчния орган да го идентифицира, или защото не извършва дейността си в седалището на дружеството или на декларирания данъчен адрес. Единственото задължение, наложено на данъчнозадълженото лице, всъщност се състои в това да провери списъка на данъкоплатците, обявени за неактивни, който е оповестен в седалището на националната администрация и е публикуван на нейния уебсайт, като такава проверка на практика е лесна за осъществяване.

Невъзможността обаче за данъчнозадълженото лице да докаже, че сделките, сключени със стопанския субект, обявен за неактивен, отговарят на условията, предвидени в Директива 2006/112, и по-специално че ДДС е бил преведен в държавната хазна от този стопански субект, излизат извън необходимото за постигане на легитимната цел, преследвана от тази директива.

(вж. т. 49—54, 60 и 61 и диспозитива)

2. Вж. текста на решението.

(вж. т. 64—67)